

Oceán a ne, nebyla to zika

Další víkend už jsme měly celý volný a tak jsme se s Evou spolu s Andresem (kamarád z Xely) a Ryanem (od nás z domu) rozhodli jet se n víkend ohřát k oceánu. Už v noci se mi špatně spalo, ale myslela jsem si, že je to jen nadšením z výletu k moři. V sedm jsme vyrazili, abychom v půl osmé byli na nádraží, kde měl čekat Andres. Ale nikde nikdo. Jenže ono taky, tady když se řekne „hlavní autobusák u výstupu mikrobusů směrem z centra“, tak to může znamenat leccos. Mikrobusy si totiž staví, kdekoliv chtějí a tak to zahrnuje několikasetmetrový úsek široké ulice obklopené trhy. A aby toho nebylo málo, hned vedle je další taková ulice a pak je tam obří trh a za ním je ten autobusák, respektive několik ulic nacpaných trhy, lidmi a autobusy bez jakékoliv známky organizace nebo náznaku, kde se vyskytují stojící autobusy, kudy se smí a nesmí projet nebo snad dokonce informace, kam který autobus jede a kde staví. Takže po hodině marného hledání jsme se rozhodli, že jednodušší než najít Andrese, bude najít internet. To nám zabralo další půl hodinky, ale nakonec se povedlo. Ukázalo se, že Andres den před tím trochu popíjel a ještě spí. Naštěstí se cítil natolik provinile, že nedbaje kocoviny, ihned vyrazil a za chvíli byl u nás.

Pak už chicken bus. Je fascinující s čím vším lidi do autobusu nastoupí. První pani má na hlavě košík se salátem, další ošatku s kyticemi, pak pán s neurčitými balíčky, soudě podle váhy cihel a další a další. Do toho přehlídka pouličních prodavačů, kteří nastupují a vystupují vždy, jakmile autobus jen trochu zpomalí. Tentokrát byl autobus fakt plný a cesta dlouhá, cca tři a půl hodiny a tak nejenže jsem seděla samozřejmě ve třech na sedačce, ale ještě mi na klíně seděla nějaká holčička a zezadu se mi o ramena opíral její brácha. Když jsme dorazili do Coatepeque, chtěli jsme přestoupit na další bus, který nás měl odvézt až na pláž. Jenže se ukázalo, že řidiči autobusů stávkují a žádné nejezdí. Je to totiž blízko u hranic s Mexikem a místní mafie nutí řidiče platit nějaké poplatky, které když neplatili, tak je začali střílet, no a tak teď stávkují. Takže jsme museli vzít za vděk mikrobusem, kde bylo příšerné vedro, příšerně lidí, žádná zahrádka, takže krosny na klínech a okolo spousta dalších balíků. Po mikrobusu následoval tuk tuk, motorizovaná tříkolka, co slouží jako takové mini taxi. Ani po cestě mi nebylo úplně nejlíp, ale myslela jsem, že je to tím, že jsem se přesunula z 10°C do 35°C a z dvou a půl tisíc na úroveň moře, takže jsem tomu nevěnovala moc pozornost.

Vystoupili jsme z tuk tuku, přeběhli horkou pláž a ponořili nohy do nejtěplejšího oceánu, u kterého jsem kdy byla. Pak jsem si dala caldo de mariscos, což je něco jako polívka, akorát v ní je celá ryba, krevety a spousta dalšího. Po jídle jsme se svezli lodíčkou přes mangrovové porosty na pláž Tilapita. Je to taková mini vesnička a za ní obrovská pláž. Začíná tam přírodní rezervace, takže se ta pláž vlastně táhne do nedohledna podél pobřeží a všeho všudy na ní bylo pár lidí. Eva s Andresem chtěli spát v hotelu a tak si zaplatili pokoj v domě hned za tou pláží. Já s Ryanem jsme mezitím udělali oheň a nakonec jsme si postavili stan přímo tam. Původně jsme měli v plánu popojít někam do ústraní, jenže už jsme byli děsně unavení, mě bolela hlava a ještě k tomu tam byl takový slaměný přístřešek, takže jsme stan mohli schovat do stínu před ranním sluníčkem.

Jenže uprostřed noci jsem se probudila, lilo ze mě, klepala jsme se zimou a bylo mi blbě. Ryan, potom co se tím mým neustálým převalováním vzbudil, mi postupně obětoval všechny přikrývky, co jsme měli a nakonec mě donutil sníst nějaký prášek, což bylo dobře, protože jinak bych zaručeně neusnula ani na chvíli. Ráno jsem ještě pořád měla horečku a nebyla ničeho schopná. Přišla Eva s Andresem a všichni rozhodli, že se vrátíme už dnes, ale až odpoledne, ať nejedeme v tom největším vedru. Zjistila jsem, že koupání v oceánu mě docela probralo, ale jinak mi bylo fakt

mizerně. Domů se mi nechtělo, protože jsem si nedokázala představit, že se postavím na nohy, natož tu několikahodinovou cestu ve vedru nacpanými autobusy. Ale všichni se o mě tak hezky starali, že jsem to nakonec přežila. Eva mi koupila čerstvý kokos a postupně mě ho i donutila vypít. Ryan mi četl knížku a nesl batoh. Celou cestu mě podpírali, obkládali, když mi byla zima, obkládali ledem, když bylo vedro. No prostě myslím, že líp už by se o mě ani nikdo starat nemohl. Když jsme dorazili, tak jsem padla na postel a spala. Další den už to bylo lepší a dokonce jsem snědla i nějaký banán. Den potom to bylo ještě lepší a svůj jídelníček jsem pozvedla na rýži s banánem, (kdo by čekal, že to chutná dobře). No a ještě o den později už jsem byla v pohodě. Je tedy pravda, že se mi to další týden vrátilo. Ale jenom na den v podstatě, takže to také mohlo být něco jiného.

A ne, nebojte se, nebyla to Zika. Ani nehrozí, že bych se nakazila, jelikož tady žádní komáři nejsou, a i kdyby, tak Zika byla objevena už v roce 1947. Epidemie v Jižní a Střední Americe je už od roku 2015 a nebezpečná je hlavně pro těhotné ženy. Jinak virus způsobuje horečku zika, která se kromě vysokých teplot projevuje také vyrážkou a bolestí hlavy i kloubů. Ale obvykle nevyžaduje hospitalizaci v nemocnici. Takovýchle nemocí je tady spousta a nejen tady, takže ji není nutné přikládat nějakou větší pozornost jen proto, že se ve zprávách rozhodli mluvit zrovna o tomhle. Například tady se o tom nemluví vůbec.